

Kysymyksiä ja vastauksia.

434. Kys. S. J. Ruusu-Ristin tammik. numerossa 1928 kerrotaan, miten viisaat opettajat opettivat ihmisiä laulamaan. Sanotaan: „jotkut meistä yrittivät siinä enemmän kehittyä, ja he syntyvät ehkä nyt suurina säveltäjinä, neroina. Useimmat ihmiset eivät oppineet „taiteilijoiksi“ laulussaan.“ – Miksi toiset „yrittivät“, toiset eivät oppineet? Olivatko ihmiset jo luomisessa erilaisia, olivatko „jotkut“ jo ennen kokeneet jotakin, koska he heti yrittivät kehittyä ja toiset eivät? Jos kaikki olisivat olleet samanlaisia luotaissa ja heitä samalla tavalla opetettiin, kuinka eivät kaikki olisi yrittäneet kehittyä ja kehittyneet? Jos taas toisille kiusaus olisi ollut voimakkaampi, niin silloinhan se olisi ollut puolueellista.

Vast. Meidän täytyy ajatella asioita käytännöllisesti. Se että olemme lähteneet samanlaisina „luojan kädestä“ merkitsee, että ikuisina jumalallisilla henkiolentoina meillä on samat rajattomat mahdollisuudet kehittyä. Tuhansista seikoista ilmenneessä kosmoksessa riippuu, että toiset kehittävät itsessään toisia puolia, toiset toisia. Ikuisuudessa tämä ei merkitse mitään, sillä aikaa on kehittää kaikkia mahdollisia puolia. Päinvastoin ilmennyt elämä kävisi mahdottoman yksitoikkoiseksi, jos kaikki kehittäisivät itsessään samoja ominaisuuksia yhtäaikaan yksityiskohdittain. Eihän se olisi mahdollistakaan! Kehityksen koulussa on kaikkia luokkia ja kaikkia aineita yhtäaikaan tarjolla. Siinä on elämän rikkaus ja monipuolisuus, joka estää meitä kasvamasta liian yksipuolisiksi. Laulun kyky ei ole vain kurkussa. Se oli ennen kaikkea sielumme hienostuneessa tunnekyvyssä. Jokapäiväisessä seurustelussamme olemme vaihtaneet laulun puheeksi. Mutta puheemme on oleva sielumme laulua. Laululla tuomme ilmi sisäisimpiä ja suurimpia tunteitamme, mutta kuinka kertoisimme toisillemme kaikista tuhansista ajatuksistamme, jos ei meillä olisi puheen lahja? Me kuolemme ja synnymme jälleen: onhan meillä tilaisuutta elämän vierieessä oppia kaikkea hyvää, jota rakastamme.